ఇది ఇద్దరి కథ

-శిలల జగన్నాధరావు

ప్రసాద్:

ఈశ్వరుడి గుడిలో చూసేను, రాజేశ్వరిని !

నంది చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తోంది. కళ్ళు భక్తితో తన్మయత్వంగా మూతపడి వుండగా, చేతులు జోడించి, ప్రదక్షిణం చేస్తున్న ఆమె ముఖంలో ఎంత వెలుగు వుంది ?! ..

రెండేళ్ళలో, రాజేశ్వరి అందం రెట్టింపయినట్టు కనిపిస్తోంది ! తెల్లటి ఒళ్ళు మరింత పాలతెలుపుని సంతరించుకొంది. అవయవపుష్టి అణువణువునా అభివ్యక్తమవుతోంది. స్నానం చేసి, జారుముడి వేసిన జుత్తు, నల్లటి మబ్బులా అటుఇటు కమ్మేస్తుంటే, తెల్లటి చందమామ ముఖం ఆ కురుల మబ్బుల మధ్య దోగాడుతున్నట్టుంది ! విశాలమయిన నుదుట పావలా కాసంత కుంకుమబొట్టు పెట్టుకుంది అందమైన కళ్ళ మధ్యనించీ, సూటిగా దిగిన నాసిక, ఆ దిగువ చిన్న నోరు బిగించిన పెదిమల వెనుక, ఏ మాటలు కదులుతున్నాయో ? జోడించిన చేతులలో, ఏ కోర్కె వున్నదో? మూసిన కన్నుల్లో ఏ ఆరాటం మూలుగుతోందో ?!

నెమలికంఠం రంగు పట్టుచీర కట్టుకుంది ఎర్రటి జాకెట్టు, మెళ్ళో సన్నటి గొలుసు మాత్రం వుంది చేతుల్ని రెండేసి జతల గాజు గాజులున్నాయి.

రాజేశ్వరి రూపం నా కళ్ళల్లో నిలిచింది ఆ నిమిషం !

అక్కడికి, కొన్ని అడుగుల దూరంలో, ఒక స్థంభం దగ్గర నిలబడి, ఈశ్వరుడి గుడి లోపలి సౌందర్యాన్ని చూస్తున్న వాణ్ణి, హఠాత్తుగ, రాజేశ్వరి కనిపిస్తే, స్థంభంచాటుకి తప్పుకున్నాను.

దేవాలయాలకు వెళతాను గాని అక్కడ, నా మనసు తీసుకునే భక్తిభావం తక్కువ. కళ్ళు గ్రహించే ఆలయం అందచందాలెక్కువ !

రాజేశ్వరిది నిజమైన భక్తి ! ఆ చెరువులో ఎంత రాయి పడ్డా, చెదరదది !!

ఇన్నాళ్ళకి చూసేను రాజేశ్వరిని !

నా కళ్ళు నన్ను నిలవేసేయి. నా ఒళ్ళు పరిసరాల్ని విస్మరించింది. రాజేశ్వరి దగ్గరికి వెళ్ళాలని, పలకరించాలని, కబుర్లు కలపాలని అనిపించింది. కాని... ఆగిపోయేను.

నన్ను నేను నిగ్రహించుకున్నాను. శరీరం ఎప్పుడూ శరమే ! అది ముందుకి పోవడానికే చూస్తుంది ! మనసు దాన్ని ఆపాలి ! వదిలేటప్పుడు ఆలోచించాలి !!

ఆలోచిస్తూ, స్థంభంచాటునే వున్నానలా. రాజేశ్వరి, వచ్చిన పని ముగించుకుని, వెళ్ళిపోతోంది !

గుడిలో గంటలు మోగుతున్నాయి.

నేను గబగబా ఇవతలికి వచ్చి, ఓ దండం ఈశ్వరుడికిచ్చేసి, పూజారి తెచ్చిన పళ్ళెంలో పైసాలు పడేసి, ప్రసాదం పుచ్చుకుని, అడుగులు కదిపేసరికి —

రాజేశ్వరి రోడ్డుమీద, రిక్షాని పిలిచి ఎక్కుతోంది !

నా గొంతు మారాం చేసింది, పిలుస్తానంటూ ! కసిరి, ఆపేసింది మనసు. నాకేమిటో అసహనంగా వుంది! కోపం, వుద్రేకం, అశక్తత.

మళ్ళా ఎందుకు కనిపించింది రాజేశ్వరి ? అని కోపం.

ఆమెని కేవలం చూస్తూవుండలేక,దగ్గరయిపోవాలని వుద్రేకం.

కాని... ఏమీ చేయలేని అశక్తత !!

రోడ్డుమీదికెళ్ళేను. ట్రాఫిక్ ఎక్కువగా వుంది అన్ని రిక్షాల్లో, రాజేశ్వరి రిక్షానే వెదుకుతున్నాయి నా కళ్ళు. గబుక్కున ఓ రిక్షని పిలిచి ఎక్కేసేను. ఫలానా చోటికని చెప్పలేదు. బేరమాడలేదు. పోనీయమన్నాను, ఆ పొడవాటి రోడ్డుగుండా తిన్నగా. ఎందుకంటే, రాజేశ్వరి రిక్షా, ఇంకా, ఆ రోడ్డునే వెళుతోంది!

ఎందుకిలా చేసేనని, తరవాత అనుకున్నాను.

అల్లంత దూరంగా... వెళుతోంది రాజేశ్వరి రిక్షా. రాజేశ్వరి వీపు కనిపిస్తోంది. జడ కనిపిస్తోంది. పమిట గాలికి కొద్దిగా కదలాడుతోంది. ఆ దృశ్యం చూడ్డానికేనా, నేనీ రిక్షని ఎక్కేను ?

ఎంతసేపలా చూస్తానామెని ?

ఏమో ? అలా చూడడం నాకేదో తృప్తిని కలిగిస్తోంది !

రాజేశ్వరి రిక్షాలో వెడుతోంటే — వెనకే వెడుతూ — ఆ రిక్షాలోంచీ కనిపించినంతమేరం, ఆమెని చూడాలనిపిస్తోంది !! ఇందాకే నేనేమనుకున్నాను ? శరీరాన్ని మనసే ఆపాలని అనుకోలేదూ ? ఇప్పుడేం చేస్తున్నాను ? ఛీ ! నాకు బుద్ధిలేదు !

రాజేశ్వరి రిక్షా ఆ రోడ్డుమీంచీ, ఆ పక్క వీధిలోకి తిరిగింది ! నా రిక్షాని అటు తిప్పమనలేదు నేను. ఇప్పటికి నా ఇంటి అడ్రసు రిక్షావాడికి చెప్పేను.

వాడు మరోవేపు మలుపు తిరిగేడు

రాజేశ్వరి:

జ్యోతీ థియేటర్‌లో చూసేను, ప్రసాద్ గారిని !

మా దిగువ తరగతిలో కూచునివున్నారు. ఎవరో ఫ్రెండుతో వచ్చినట్టున్నారు. అతని మీదికి ఒరిగి, ఏవో కబుర్లు చెపుతూ సినీమా చూస్తున్నారు.

మనిషి బాగా నల్లబడిపోయేరు. పొట్టి చేతుల తెల్లచొక్కా, నల్లపాంటూ వేసుకొన్నారు. ఆ తెల్లటి చిన్నచొక్కాలోంచీ, ఆయన శరీరం, రంగుమారి, బలహీనంగా ప్రస్ఫుటమవుతోంది. పక్కనున్న స్నేహితుడు ఆరోగ్యంగా నిగనిగలాడుతోంటే, ఆయన అతనిపక్కన, దివిటీపక్కన దీపంలా వెలవెలబోతున్నారు !

నా కళ్ళు ఆయన్ని గుర్తించిన దగ్గరినించీ ఆయనమీదే వున్నాయి ముఖం అటు ఇటు తిప్పినప్పుడు, బొమ్మ వెలుగులో, ఆయన నుదుటిమీద, చెంపలమీద, మెడమీద ఎముకలు, నరాలు బైటపడి, జీర్ణావస్థని చాటుతున్నయ్.

ఒంట్లో ఏమయినా అస్వస్థతగా వున్నదా ? అలా అయితే, మంచంమీంచీ లేవలేరుగదా ? ఇలా సినీమాలికి తిరగగలరా ? ఏదో జ్వరం తీవ్రంగా కాసివుంటుంది ! జ్వరం తగ్గగానే, రిలీఫ్‌కోసం, సినీమాకి స్నేహితుణ్ణి వెంట తీసుకువచ్చినట్టున్నారు, సిగరెట్లు తెగకాలుస్తారుగదా ! అందువల్లే ఆరోగ్యం దెబ్బతినుంటుంది !

రెండు సంవత్సరాల తరవాత, చూసేనాయన్ని ! ఈ వూర్నించీ వెళ్ళిపోయేరు. మళ్ళా వచ్చేరు కాబోలు !

అప్పుడింత అనారోగ్యంగా, బలహీనంగా లేరు !

తెల్లగా, బలంగా, కళకళలాడుతూండేవారు!

ఆయన్ని చూస్తు, స్థిమితంగా కూచోలేకపోతున్నాను. సినిమాకి వచ్చిందాన్ని, చూడకుండా, ఆయన్ని చూస్తున్నానేమిటి ?

అమ్మ తట్టింది నా స్థితి గమనించుకున్నాక. నన్ను నేను నిగ్రహించుకొన్నాను.

ఇంటర్వెల్ అయింది.

ఆయన స్నేహితుడితో లేచేరు. పైకి చూస్తారేమోనని, అమ్మ చాటుకి తప్పుకున్నాను బయటికి వెళ్ళేరు వాళ్ళిద్దరు.

''ఏమిటే, రాజు ? సినీమా చూడకుండా, ఎటోచూస్తున్నావేమిటి ? బాగాలేదా నీకు ?'' అంది అమ్మ.

''బాగానే వుంది'' అన్నాను.

''ఏమిటి బాగుంది? నువ్వసలు చూళ్లేదు. చెప్పు! తలనెప్పిగా వుందా ? అలా అయితే ఇంటికి పోదాం! నా కోసం అని నువ్వు కూచో వద్దు!'' అంది అమ్మ.

''ఏం లేదమ్మా ! తలనెప్పేంలేదు. బానే వున్నాను...''అన్నాను

అమ్మ ఏదో సణుక్కుంటూ కూచుంది.

ఆట ఆరంభమయింది ఆయనింకా రాలేదేమిటి చెప్మా ! ప్రేక్షకులందరూ వచ్చేస్తున్నారు ! అనుకొంటుంటే, వాళ్ళిద్దరూ నెమ్మదిగా ప్రవేశించేరు.

హాలులో నవ్వులు, చప్పట్లు !

సినీమా బావున్నట్టుంది ! అమ్మ కూడా నవ్వుతోంది గట్టిగా ! అమ్మని చూసి, నేనూ నవ్వేను. లేకపోతే, నేను సినిమా చూడలేదంటుందని !

ఆయన నవ్వుతున్నారో లేదోనని చూసేను. గట్టిగానే నవ్వుతున్నారు ! ఆయనకీ ఈ సినీమా బాగుందన్న మాట! అవునేమిటిలా ఆలోచిస్తున్నా న్నేను ? ఆయనకి సినీమా బావుంటే నాకేం ? బాగులేక పోతే నాకేం ! ఆయనేం చేస్తే నాకేం !

ఇద్దరికీ ఇప్పుడే సంబంధమూ లేనప్పుడు, నేనెందుకిట్లా, ఆయన గురించీ తలపోస్తున్నాను? ఎందుకు ఆరాటపడు తున్నాను ? ఛీ ! నాకు బుద్ధి లేదు !!

ఆ తరువాత సినీమా అంతా చూస్తూ కూచున్నాను.

శుభం !

హాలు ఖాళీ అవుతోంది.

''ఏమే ? బావుంది కదూ ?''— అమ్మ.

''వూఁ ...''

వెళుతోంటే చప్పున గుర్తొచ్చినట్టయి 'ఏరీ ? ఆయనేరీ ?' అనుకుని, చూసేనటు.

హాలు బయట—జనప్రవాహంలో—నా కళ్ళు చురుకుచురుగ్గా—తొందర తొందరగా—ఆత్రంగా, ఆయన్ని వెదికి పట్టుకున్నాయి. అమ్మ ఆటో మాట్లాడుతోంది. వాళ్ళు రిక్షా బేరమాడుతున్నారు.

''ఎక్కవే !'' అంటోంది అమ్మ.

వాళ్ళ బేరం ఇంకా కుదిరినట్టులేదు.

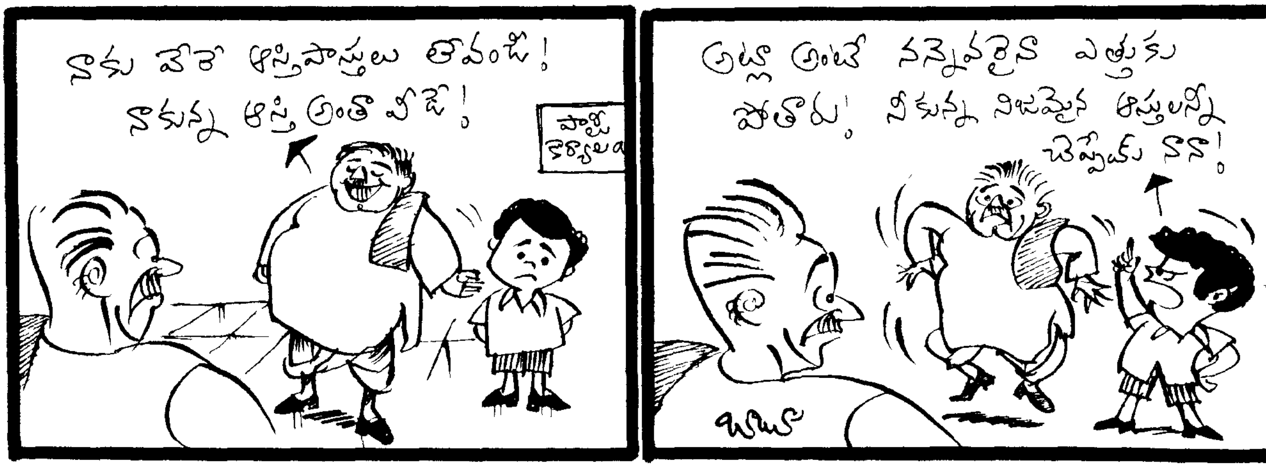

ఆయన నన్ను చూసినట్టులేదు. చూస్తే, ఇటొస్తారా? పలకరిస్తారా? వుహు! ఎందుకు పలకరిస్తారు? ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచేను బరువుగా. అమ్మ సతాయింపుతో ఆటో ఎక్కేను.

వాళ్ళూ రిక్షా ఎక్కుతున్నారు! వాళ్ళ రిక్షా వెనక, మా ఆటో వెడితే బావుండుననుకుంటుంటే, ఆటో రివ్వుమని, దూసుకుపోయింది వాళ్ళ రిక్షా పక్కనించీ! చూసేరా ఆయన? చూసేరో? లేదో?... చూస్తే ఏమవుతుంది నా పిచ్చిగాని!?...

ప్రసాద్:

ఎగ్జిబిషను గ్రవుండు చాలా రద్దీగా, హడావుడిగా వుంది. గొప్ప కలర్‌ఫుల్‌గానూ వుంది! రకరకాల షాపులు సొగసులు విరజిమ్ముతున్నాయి. రకరకాల అమ్మాయిలు కులుకులు ఒలకబోస్తున్నారు.

అరె! రాజేశ్వరి! ఎవరామె పక్కన? స్నేహితురాలులా వుంది! ఏమిటీ రాజేశ్వరి? నేను ఎక్కడికి వెళితే అక్కడే కనిపిస్తోంది! నా ఏకాగ్రతని చెదరగొడుతూ, నా మనసుని అస్థిమితం చేస్తూ.

వాళ్ళకి, తనకీ కొన్ని గజాలు ఎడం వుంది. చాలామంది జనం అడ్డం వున్నారు. రాజేశ్వరి తన వేపు చూసినట్టులేదు. అటుఇటు చూస్తోంది స్నేహితురాలు పక్కన షాపులో ఏదో వస్తువు అడుగుతోంటే, రాజేశ్వరి పరిసరాలను చూస్తోంది.

ఆమెని చూస్తుంటే తనకెంత ఆకర్షణ కలుగుతోందో? అంత కోపం వస్తోంది! ఇంత అందమైన రాజేశ్వరిలో ఎంత అహంకారం వుందీ?! ఎంత దర్పం, కర్కశత్వం వున్నాయి?!

వాళ్ళ నాన్న పెద్ద కంట్రాక్టరుకావచ్చు! వాళ్ళకి రెండు మేడలు, పొలాలు వుండొచ్చు; రాజేశ్వరి ఏకైక సంతానం, ముద్దుల గారాబు తనయా కావచ్చు. అయితే, ఐశ్వర్యం అహంకారం ఇవ్వాలనుందా?

రాజేశ్వరిని పెళ్ళిచూపులనాడు చూసి, తను

ఇది ఇద్దరి కథ

ఎంతో సంతోషాన్నీ, సంతృప్తినీ పొందేడు! అందం — అయిశ్వర్యం — ఎమ్మెస్సీ డిగ్రీ!! ఆ అమ్మాయిని భార్యగా పొందడం తన అదృష్టం అనుకున్నాడు.

పెళ్ళయిపోయింది! తన స్నేహితులు తనని ప్రశంసించేరు! ఒకరిద్దరు అసూయ కలుగుతోందనీ అన్నప్పుడు, తనకి గర్వం కలిగింది.

కొంతకాలం 'ఇదే స్వర్గం!' అనిపించింది.

మామగారు వాళ్ళ ఇంటిలోనే తమని వుండిపొమ్మంటే, తనకది ఇష్టపడక, వేరే ఇల్లు అద్దెకి తీసుకుని కాపురం పెట్టేడు. "నన్నింతగా ఆరాధించే భర్త దొరకడం, నా అదృష్టం!" అనేది రాజేశ్వరి. "మనం పూర్వజన్మలో కూడా భార్యాభర్తలం అయివుంటాం! లేకపోతే మన బంధం ఇంత బలపడదు!" అనేది.

అంతగా అభిమానించిన రాజేశ్వరి —

"మీరేం అనుకోనంటే, ఒకమాట చెప్తాను ... చాలా కాలంనించీ చెబుదామనుకుంటున్నాననుకోండీ . . " అందోరోజున.

ఆమె చెప్పినది విని తను నిర్ఘాంతపోయేడు. తను సిగరెట్లు కాల్చడం రాజేశ్వరికి నచ్చడం లేదుట. అసహ్యం వేస్తోందిట. తను డబ్బూ, ఆరోగ్యమూ నష్టపోతున్నాడంది. సిగరెట్టు వాసనంటే ఆమెకి చాలా ఎలర్జీట!!

అసలు పెళ్ళయిన మొదట్లోనే చెబుదామనుకొందిగాని, జంకు, బిడియం కలిగీ, తనే మనుకుంటాడోనని, ఆమె అసహ్యాన్నీ, అసహనాన్నీ బలవంతంగా మూతపెడ్తూ వస్తోందిట!

"సిగరెట్లు మానెయ్యడం నాకు వీలుకాని పని!" అని చెప్పేసేడు. "మానాల్సిందే! నా కోసం!" అంది! ప్రయత్నించేడు. ప్రాణం విలవిలలాడిపోయింది! మళ్ళా ఆరంభిస్తే ఒళ్ళు ఓదార్చుకుంది.

రాజేశ్వరి కోపగించుకుంది. అనురాగం స్థానంలో అధికారం వచ్చింది! "మానార్రా? లేదా?" అని నిలదీసింది! దూరంగా వుండ సాగింది! విసుర్లూ కసుర్లూ!! తనకా పరిస్థితి దుర్భరంగా వుంది! రాజేశ్వరి ఎడంగా వుంటే భరించలేడు! సిగరెట్లకి దూరం అవలేడు!

తనలో రాజేశ్వరి భరించలేనిది సిగరెట్టు ఒక్కటేకాదు! తనకి శుభ్రంలేదంది!

"మీకు నీట్‌నెస్ అస్సల్లేదండీ! ఇల్లంతా సిగరెట్ పీకలు డర్టీగా పడేస్తారేం? పక్కమీద కూడా! కంపు కంపు! మీతో నాకు చాలా యాతనగా వుంది!"

"నాలుగు రోజులకో జత తొడుగుతారు! రోజూ బట్టలు మార్చమంటే వినరేం? చెమట కంపుకొడ్తూ! అసహ్యంగా! మీకేం తక్కువ? బోలెడు జీతం! వున్న బట్టలు చాలవా? చెప్పండి! నేను కొని కుట్టిస్తాను! అంతేగానీ తొడిగిందే తొడక్కండి! నాకు రోతగా వుంటుంది!"

"రాజేశ్వరీ! నేనివాళ ఇంజనీరునేకావచ్చు! కాని, నీ అంత అయిశ్వర్యం నాకు లేదు! మా నాన్న కష్టపడి నన్ను బి.ఈ. చదివించేరు! మా అమ్మ గాజులమ్మీ, లంచం పోసీ, వుద్యోగం సంపాదించేను! డబ్బు విలువ నాకు తెల్సు! నీకేంతెల్సు? నేను రోజుకో డ్రెస్సు మార్చే గొప్పవాణ్ణి కాను!"

"అందుకే కాబోలు! సిగరెట్లకంతేసి డబ్బు తగలేస్తున్నారు?"

"షటప్! అది నా పర్సనల్ విషయం!"

"భార్య కూడా పర్సనలే భర్తకి!"

మాటమీద మాట పెరిగేది! మనసులు పాడయ్యేవి!

రాజేశ్వరి విసుక్కుంటూ, "మీ అంత మూర్ఖపు మనిషి ఎవరూ వుండరు! నేను శుభ్రం గురించి చెబితే, మీరు విలువలు అంటూ మరో మాట తెస్తారేం!" అంది.

"చిన్న చిన్న విషయాలకి నువ్వు కొంప మునిగినట్టే గోల చేయడం, నన్ను గోలపెట్టడం నాకేం బావులేదు, రాజేశ్వరీ!"

"ఇవి చిన్న విషయాలా? రోజూ, మనం ప్రతీ నిమిషం ఎందుకు కీచులాడు కొంటున్నాం?

సహించలేనివీ, చికాకుపెట్టేవీ చిన్న విషయాలెలా అవుతాయండీ ? మీకెలా వుందో గానీ, నాకు మాత్రం నరకయాతనగా వుంటోంది! అశుభ్రాన్నీ, చెడు అలవాట్లనీ నేను ఒక్కపిసరు కూడా సహించలేనండీ !''

''సహించ లేకపోతె, ఫో ! నా పద్ధతులు నావి !''

''మీ మొండితనమే మీది ! అంతే గాని, మీ పద్ధతులు మార్చుకోరన్నమాట ?''

''మార్చుకోను !''

తమ పెళ్ళి అయిన మొదటి రోజుల్లో—

తను ఆఫీసునించీ రాగానే, అలాగే వెళ్ళి మంచమ్మీద వాలి, జేబులోంచీ సిగరెట్ పాకెట్ తీస్తే – రాజేశ్వరి వచ్చేసి – ''మంచి వాళ్ళు కదూ ? ప్లీజ్ ! ప్లీజ్ !'' అంటూ చెయ్యి పట్టుకు లాక్కెళ్ళి సోఫాలో కూచోపెట్టేసేది !

రోజూ, సాయంత్రం విధిగా స్నానం చెయ్యాలంటూ ! ''ప్లీజ్ ! ప్లీజ్ !'' అంటూ, బాత్రూమ్‌లోకి తోసేసేది !

అప్పుడు తను రాజేశ్వరి చర్యల్ని అంతగా పట్టించుకోలేదు. అదంతా తనమీద ఆమెకున్న వల్లమాలిన ఆపేక్ష కాబోలు ! అనుకున్నాడు. లోపల విసుక్కున్నా, అలాగే చేసేడు !

బహిరంగంగా రాజేశ్వరి అయిష్టాన్నీ, అసహ్యాన్నీ వెల్లడించేక, తనకి వుక్రోషం, అవమానం కలిగేయి ! ప్రతీ రోజూ, ప్రతీ నిముషమూ అసహ్యించుకొనే ఆమెతో కలిసి వుండడం దుర్భరం అనుకొన్నాడు .

రాజేశ్వరి:

అదేమిటక్కడ ? ప్రసాద్‌లా వున్నారే ? ఆయనేనా ? ... అవునవునాయనే !!

తను వెళ్ళిన చోటికల్లా వస్తున్నారేమిటాయన ?

తన ఏకాగ్రతని చెదరగొడుతూ— మనసుని అస్థిమితం చేస్తూ —

ఆయనకీ, తనకీ కొన్ని గజాల ఎడం వుంది. తననిగాని చూసేరేమిటాయన ? చూసే వుంటారు ! ఎంత ఇష్టం లేకపోయినా, వారగా అయినా చూడకుండా వుంటారా ?

ఆయన్ని చూస్తూంటే తనకెంత జాలి వేస్తోందో ? అంత కోపం వస్తోంది ! ఆ మనిషిలో ఎంత మూర్ఖత్వం వుందీ ?! ఎంత మొండితనం వుందీ ?!

పెద్ద ఇంజనీరే కావచ్చు; అయితే మాత్రం? అంత అవివేకమూ, పట్టుదలా, పంతమూ వుండకూడదు !

పెళ్ళయిందగ్గర్నించీ తనని ఆకాశాని కెత్తేసేరే !

''రాజేశ్వరీ ! మగవాడి కలల పంట నీలాంటి ఆడది! నువ్వు నాకు లభించడం నా అదృష్టం!''

ఇది ఇద్దరి కథ

''మా స్నేహితులందర్లో నేనిప్పుడు గొప్ప వాడిగా పరిగణింపబడుతున్నాను తెల్సా ? నాకది చాలా గర్వంగా వుంది !''

అంత యిదిగా పొగడి, తనకి ఆధిక్యతని ఇచ్చినాయన, తన మాటలకి ఎందుకు విలువ ఇవ్వలేదు ? తన అభిప్రాయాలకి, సలహాలకి ప్రిఫరెన్సు ఇవ్వలేదు ? తను ధన కనక వస్తు వాహనాలేమీ కోరలేదే ! తనకి అనుకూలంగా వుండమన్నది ! దానికే అంత వైరం పూనాలా ? శత్రుత్వం వహించాలా ?

''నీకు బాగా డబ్బుంది కాబట్టే, నువ్వు రోజుకో చీర కడతావు ! అలా నాకు జరగదు!''

''గొప్పవాళ్ళకయితే నీట్‌నెస్ మెయింటైన్ చెయ్యడానికి జరుగుతుంది. మాలాంటివాళ్ళ కలా జరగదు ! ఎలాగోలా గడిపేస్తాము !''

''నీకంత ప్రత్యేకమైన పద్ధతులుంటే, పెళ్ళికి ముందరే చెప్పాల్సింది! నీకు అనుకూలంగా వున్నవాడే నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోనుగద ?''

''అప్పుడు వూరుకున్నావ్ ! ఇప్పుడు నన్ను చంపుతున్నావ్ !''

''భర్తని అసహ్యించుకొనే ఆడదాన్ని భరించడం చాలా కష్టం ! మనం దగ్గరగా వుండీ పోట్లాడుకొనేకంటే, విడిపోయీ, ఎడంగా వుండడమే ఇద్దరికీ మంచిది !!''

అని ఖచ్చితంగా చెప్పేసేరు ! తనకి ఒళ్ళు మండిపోయింది! ఆయనంత సూటిగా, ఘాటుగా చెబుతూంటే, ఇంకా బతిమాలుకొందికి తన కసహ్యం వేసింది ! తనకేం తక్కువని ఆయన దగ్గర పడివుండాలి ?

ఇద్దరు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసేరు !!

ప్రసాద్:

రెండు వైపులా పెద్దవాళ్ళు ఆ వార్త విని, నిశ్చేష్టులయ్యేరు. ఇద్దరినీ తిట్టేరు స్నేహితులు చీవాట్లు పెట్టేరు. 'ఇలాంటి విషయాల్లో సర్దుకుపోవాలి ! రెండోవాళ్ళని మన్నించాలి !

చిరునామాలు : మనవి

పత్రికలోపడ్డ రచయిత్రుల చిరునామాలు కావాలని రాయవద్దని మనవి. మీరు వారికి రాసే ఉత్తరాలు కేరాఫ్ ఎడిటర్, ఆంధ్ర సచిత్రవారపత్రిక, గాంధీనగరం, విజయవాడ—3 అని రాసినట్లయితే— మా కార్యాలయం నాటిని ''రీ డైరెక్టు'' చేయడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కనుక రిప్లయి కార్డులు రాయవద్దని మనవి.

— సం॥

అంతే గానీ, ఏకంగా కోర్టుకే ఎక్కిపోతారా ? ఛీ !'' అన్నారు !!

వాళ్ళకేం ? ఎన్నయినా చెప్తారు ! తమతో వుంటే వాళ్ళకి తెలిసేది తమ బాధలు !!

ఇక్కడినించీ పై వూరికి బదిలీ చేయించుకొని వెళ్ళిపోయేడు తను ! రెండేళ్ళు అక్కడ వుంచీ, మళ్ళా ఈ వూరికే బదిలీ చేసేరు ఆఫీసు వాళ్ళు !

మళ్ళా ఈ వూర్రావడం – మళ్ళా రాజేశ్వరి కనిపించడం— మళ్ళా వెనుకటి అనుభవాన్ని తలచుకోవడం— బాధపడడం !!

చ ఛ ! ఎందుకిదంతా ? అనిపించింది. రాజేశ్వరి కనిపించితే, అదేమిటో ? కోపంవచ్చినా, దగ్గరవాలనే అనిపిస్తోంది ! ఇటే చూస్తోంది రాజేశ్వరి !! ఆ చూపుల్లో ఆపేక్ష వుంది !, తనే ఆవేశపడ్డాడేమో ? ఆమెకి అనుకూలంగా వుండాల్సింది !! ఎంత భర్త అయినా, పాడు అలవాట్లు పాడు పద్ధతులుండే భార్యకి ఓర్చుకోవడం కష్టమే !! రాజేశ్వరి మళ్ళా దగ్గరయితే బావుండును !! ఒంటరి బ్రతుకు తనకి దుస్సహంగా వుంది ! ఎంత విడాకులిచ్చినా, ఆమెని పూర్తిగా మరిచిపోయి మరో పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయేడు !!

ఆమె అంగీకరించితే, తన పద్ధతులు మార్చేసుకుంటాడు ఆమెకంటే ఎక్కువా, అవి ? ? ..

రాజేశ్వరి:

ఆయన తననే చూస్తున్నారు ! ఈ గ్రవుండులో ఇంతమంది ఆడవాళ్ళు కళ్ళు చెదిరేట్లుంటే, తననే చూస్తున్నారేమిటాయన? తనమీదాయనకి వ్యామోహము, ఆపేక్ష వున్నాయన్నమాట, ఇంకా ?! తన నాయన మరిచిపోలేదన్నమాట ?

అదిగో ! నవ్వుతున్నారు !! ఆ నవ్వులో, చూపులో అదే ఆరాధన ! శరీరాలు విడాకులు తీసుకున్నా, మనసులు విడాకులు తీసుకోలేదనడానికి, తమిద్దరే సాక్ష్యం !!

ఆయన ఒప్పుకొంటే, తనకేమీ అభ్యంతరం లేదు ! విడిపోయిందేగాని .ఆ ఒంటరి బ్రతుకులో నరకం అనుభవిస్తోంది ! లోటు, అసంతృప్తికి తోడు, ఇంట్లో – వాకిట్లో విమర్శలు ! హేళనలు !!

తనే ఆయన్ని బాధ పెట్టిందేమో ? ! ఆయన పద్ధతులు తనకి నచ్చకపోవచ్చు కాని, ఆయన మనసుకేం ? తనంటే ఎంతో ప్రేమ !!

అదిగో ! వస్తున్నారిటు !! పిలుస్తున్నారు ! తననే !!

ప్రసాద్:

తన రాజేశ్వరి పలికింది !! ఈశ్వరుడి గుడిలో గంటలు మ్రోగాయి !! ★